

Forfatter: Henrik Blicher

Titel: Senklassicisme (1760-1800)

Citation: Henrik Blicher: "Senklassicisme (1760-1800)", i Henrik Blicher: *Senklassicisme (1760-1800)*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-periods-1760-1800-shoot-idm140580044131376.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Temaer og tendenser

De følgende større og mindre afsnit rummer en række tematiske nedslag i periodens litteratur. Flere af temaerne er beslægtede, så en del sammenfald er uundgåelige. Det har ikke været hensigten at være udtømmende.

Natur

Samtidens lyrik leverer dokumentation for et epokegørende skifte i opfattelsen af naturen. Hvor man traditionelt i den kristne naturmetafysik havde fremstillet naturen som Skaberens værk, som en altomfattende 'natures store bog', hvor de enkelte tegn skulle afkodes af den opmærksomme læser, bliver det sansende og selvbevidste individ nu centrum for naturiagttagelsen. Denne frigørelseshistorie forløber over en række stationer, som Klaus P. Mortensen har kortlagt i *Himmelstormerne. En linje i dansk naturdigtning*, 1993. Spørgsmålet om hvad 1700-tallets nye begreb om det ophøjede, sublime er, besvarer han således: "Fra at være et begreb uløseligt knyttet til det guddommelige uden for mennesket, bliver det en betegnelse for oplevelsen af den ydre natur, som igen på sin side er en projektion af den oplevendes egen guddommelige natur" (*Himmelstormerne*, s. 17). Således anskuet bliver Ewalds landlige Rungsted et naturparadis, som med en velvalgt formulering "indhegner den reeneste Lyst" (SS III 89), et sted for undersøgelse af det rent menneskelige, med Jens Aage Doctors ord, et "humanitetens vækstrum" (*Herrens billeder. Borgerlig digtning*, bd. 1, s. 80), hvor den suveræne elsker og digter kan udfolde sig.

Hvis det, der adskiller det borgerlige menneske fra det førborgerlige, er forventningen om, at den jordiske tilværelse faktisk er forløsningens sted, kan tidens naturdigtning levere anskuelige billeder af denne mentale revolution. 'Natures paradis' er, igen med Doctors ord, en "betydningsfuld topos i borgerlig digtning; n.p. er det sækulariserede, dennesidige modstykke til det bibelske paradis og et udtryk for borgerens muligheder og behov for at søge sig menneskeligt forløsende fristeder her på jorden. N.p. er et mod alle samfundsaktiviteter afskærmet, fredfyldt og reelt tilgængeligt naturrum, hvor borgeren stryger sine sociale byrder og bestemmelser af sig for at blive menneske slet og ret" (*Herrens billeder*, s. 208). Hvor en Kingo skal forløses i negationen af al bedragerisk verdslighed i "Abrahams Skiød" (SS III 216), udgør Ewalds selvbiografi et formeligt katalog over de jordiske forventninger, med digterens egne ord "et utømmeligt Forraad af Enthusiastiske Udsigter" (SS IV 304).

Bakketoppen eller højen er et af 1700-tallets foretrukne steder for naturoplevelse, som kan følges fra Tullin over Ewald til Baggesen. På flugt fra byen, "dette melancholske Fængsel", rapporterer Tullin omsorgsfuldt fra sit udsigtspunkt på en høj i et imødekomende, yndigt forårslandskab og finder her bekræftelse på sin skaber, hvis "Fodspor vises allevegne" (*Den danske Lyrik. Før 1800*, 1963, s. 196-198). Ewald er mindre optaget af de landskabelige kvaliteter i selvbiografiens rapport fra bredden af Elben, hvor han har søgt tilflugt med en flaske muskateller. Landskabet er reelt fraværende i den ekstatiske monolog, som skal forklare hans uordentlige liv. Når han er trådt ud af det gode borgerlige fællesskab, er det fordi, han tidligt har anet en mere omfattende humanitet, "og en ulige større Kreds, end den der indskrænker de fleeste Dødelige, havde allerede aabnet sig for hans varmere Indbildningskraft, hans meer smeltende Følelser" (SS IV 262). Baggesens rejserute ned gennem Europa bringer ham i kontakt med en vifte af 1700-tallets foretrukne landskabstyper. I Tremsbüttel møder han en tro kopi af Julies nette havearrangement fra læremesteren Rousseaus kærlighedsroman *Julie ou La Nouvelle Héloïse* (1761; *Labyrinten*, s. 67); ved Lüneburger Heide vinder den tomme, men netop derfor billedfremkaldende hede over de opulent frugtbare egne omkring Vierlande, som Baggesen gerne overlader til en "fornem Tyrk, eller Fedmetilbeder" (*Labyrinten*, s. 98); og på en bakketop ved Pløn skruer han sig ekstatisk i vejret, indtil en forbipasserende ræv punkterer naturandagten, og han må forlade bakken "som et andet fornuftigt Menneske" (*Labyrinten*, s. 48).

Nation

Der er afgørende forskel på den nationalisme, som skulle blive 1800-tallets bærende ideologi, og den form for patriotisme, der kom til udtryk i hensigtserklæringen for Selskabet til de skønne og nyttige Videnskabers Forfremmelse, 1759. Sigtet er (vistnok med Tyge Rothes ord) "efter Evne at ville fremme Fædernelandets Ære og Beste, ved at fremme endeel af Videnskabernes og Konsternes, samt den goede Smags Udbreedelse blandt vore Landsmænd" (Plesner: *Det smagende Selskab*, 1959, s. 11). Den gode smag kender ikke til landegrænser; det er netop selskabets formål at bringe fædrelandet på højde med en international norm. Videre hedder det da også: "En Descartes, Newton, en Leibnitz, en Bernouilli ere deres Fædernelands Ære; de ere Verdens Ære" (s. 12 f.). Flemming Conrad præciserer: "Med "*Smagen*" tænkes på den søgen efter en norm for æstetisk skønsomhed såvel som for menneskelig adfærd i øvrigt [] I og med, at smags-begrebet indgår i klassicismens normsæt, præciseres det, at det gælder "den gode Smag" - i bestemt form singularis; men med klassicismens vigende position op mod og efter 1800 mister ideerne om smagen deres centrale plads i den æstetiske debat" (Conrad: *Smagen og det nationale*, 1996, s. 13 f.). Afløseren for klassicismens ide om universel god smag blev et sæt af forestillinger om national, dansk egenart. Vigtige stationer i denne udvikling blev det engelske angreb på København i 1807 og afståelsen af Norge i 1814, men det er en anden historie.

Patriotismen kom i perioden til udtryk i sangbare kærlighedserklæringer fra københavnske nordmænd i Det norske Selskab, hvor man sendte hilsner til "Norge, Kæmpers Fødeland" (Molbech, I, s. 104), hvor "Dalens muntre Sønner glide / Paa Skier ned fra Fieldets Side" (Molbech, I, s. 118). Hengivenheden over for fødelandet - "Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme / Steg første Gang fra spæde Bryst" - blander sig med borgernytten i Th. Thaarups "Fødelandskiærlighed": "Den gode Borgers Navn at bære, / Er Maalet, som vi stræbe til" (Molbech, II, s. 121-124). Det er stort set det samme ualarmerede følelsesleje, der kendetegner K.L. Rahbeks ode til hans og Kamma Rahbeks private paradis, Bakkehuset ved Søndermarken, hans "lave Hytte" med en have, der til et "Eden blev ved hendes Skaberhænder" (Molbech, II, s. 255-256).

I oden "Til min M****" (dvs. vennen Fr. Moltke; SS III 229) havde Ewald fastslået det etiske og patriotiske mål for sin digtning: ikke "Krigslyd og Vinen og Elskov", men "de venlige [fredelige] Dyder allene" kan vække skjalden i ham. I det heroiske syngespil *Fiskerne*, 1779, er definitionen på patriotismen ethvert menneskes ret og pligt til at træde i karakter i forhold til Danmarks helte, som de opregnes i kongesangen: en kong Christian, en Niels Juel, en Tordenskjold. Rækken af maritime helte kulminerer i enhver, som hinsides standsforskelle stolt og uforsagt tør "møde Faren med Foragt" (SS III 187).

Jens Baggesen opfattede sig selv som kosmopolit, som jordborger. I *Labyrinten*, 1792-93, mente han at have de aktuelle politiske begivenheder på sin side; Den Franske Revolution udgør morgenrøden i oplysningssolens bevægelse hen over himlen: "Tiden nærmer sig, da Sproghad, Nationalhad og deslige vil svinde for Jordborgerdyd, som Religionshad allerede har begyndt at svinde for en renere Moralitet. Man vil indsee, at Nationer, som Mennesker, ere hinanden uundværlige, at de skiænke hinanden gjensidige Fordele, at den eene har Ret til den andens Taknemmelighed, at om og den eenes Gield i denne Henseende er større end den andens, alle dog give hvad de formaae - og at kun Een - den eene Alvidenhed - kan beregne, hvo der gav broderligst" (Labyrinten, s. 148).

Menneske

Holberg stillede sig omkring forfatterskabets begyndelse spørgsmålet om, hvorvidt der var grund til at græde eller le, når man så nærmere på mennesket. Den græske filosof Heraklit mentes at mene det første, og hans modpart Demokrit er blevet tillagt det sidste synspunkt. I satiren "Democritus og Heraclitus", 1721, fandt Holberg, at menneskers grænseløse tåbeligheder nok kunne give anledning til fortvivelse og gråd, men han vælger belært af erfaring latteren:

Tænk, Hr. Magister! ei, at jeg moraliserer,
Jeg nok har i mig selv, ei Verden reformerer;
Hvis I mig spørger ad: Hvo er den største Nar?
Jeg svar ei Andet end: vi Begge gjør et Par.
Jeg tvende vise Mænd her ikkun confronterer,
Jeg eftersøger kun, hvo bedst filosofierer;
Jeg viser løslig kun, at udaf disse To
Den Første græd med Grund, den Sidste bedre loe.
(Holberg: *Peder Paars og Skæmtedigtene*, 1925, s. 283)

Dermed var komediens perspektiv på mennesket bragt på en produktiv formel. Den senere danske oplysning satsede i højere grad på belæringen, den moralsk anskuelige historie. I 1700-tallets anden halvdel

afløstes denne påvirkningsæstetik af en psykologiserende oplevelsessæstetik. Jens Baggesens "Min anden Skabelse" (PS IV 45-47), hovednummeret blandt digtene til Seline (fru Pram), kan tjene som eksempel: Digtet er håndfast disponeret over modsætningen mellem før og efter gennembruddet som følsom elsker, der er menneskets egentligste kvalifikation. Ganske vist er han blevet født, men eksisterer blot som blodløs krop fordybet i studiet af antikke ruiner. Omvæltningen (hans anden skabelse) er modelleret over Petrarcas syn af Laura - alt er fra det øjeblik forandret. Ikke alene gør åbenbaringen ham modtagelig for den gudskabte naturs yndigheder, han kan nu berøres af andres smerte og græde empatisens tårer. Sidst, men ikke mindst gør omvæltningen ham digterisk potent. Den udkårne er almægtig, men dødelig; han kan opnå uddødelighed ved sit kunstprodukt.

Kærlighed

Den nye tids helt er elsker, ikke først og fremmest et nyttigt og dydigt menneske. Med Jens Aage Doctors ord: "I forelskelsen rehabiliteres borgeren, adles til menneske skabt i Guds billede, forelskelse er en suverænitetssagt" (*Herrens billeder*, s. 74). Hermed er der givet en karakteristik af Baggesens ovennævnte kærlighedsdigt såvel som af den altafgørende Arendse i Ewalds selvbiografi: Da han først har set hende, vil han ikke mere "bytte Skjæbne med Kayseren af Indostan", for jeg "føjte mig selv en større, en værdigere Gjenstand, end jeg nogentid havde følt mig før" (SS IV 317).

Den subjektivistiske og 'vimmelskaftede' skrift i *Labyrinten* er med Jette Lundbo Levys ord, "udtryk for Baggesens opfattelse af kærlighedsevnen som menneskets arvedyd, og sammen med idealerne om frihed, lighed og broderskab skal der af denne subjektivismen skabes et nyt menneske, som opstår som et resultat af det bryllup mellem fornuften og følelsen, som han ser som sin fremtidsutopi" (*Litteratur-historier*, 2004, s. 96).

Digter

For at bestemme Ewald som præromantiker er det afgørende at få isoleret visse dele af hans digtning (som Peer E. Sørensen viser i sin revision af Ernst Frandsen; ADL/Ewald/efterliv). Den almindelige opfattelse af præromantikeren Ewald belyses undertiden med fragmentet "Natte-Tanker", 1773, hvis sidste strofe er blevet rekonstrueret af E.L. Thaarups på baggrund af et dødedigt til præsten Johs. Kinast (*Digte og dramatiske Arbejder*, bd. I, 1856, s. 188). Thomas Bredsdorffs ord kan tjene som introduktion: "I *Natte-Tanker* er den døde præst erstattet med en levende poet. Strofens persona er nu defineret som en der har lært den vidunderlige harmoni ikke af englernes kor, men af musernes fører, Føbus Apollon, hvis undervisnings genstand er digtekunsten" (*Den brogede oplysning*, 2003, s. 229):

Thi den som Phoebus tilig I[ærte]
Sin underlige Harm[onie,]
Hans varme, fulde [, store Hierte]
Udbrede Himlene sig [i;]
Hans Siæl ompænder Sol[ene,]
Hans stærke Tanke [griber Tiden,]
Og nu og da, og [før og siden]
Adspredet ei [hans Følelse.]

Titlen "Natte-Tanker" (som er udgiverens) udpeger et relevant slægtskab imellem den engelske hofkappellan Edward Youngs digtkreds *The Complaint: or Night Thoughts on Life, Death and Immortality*, 1742-45. Youngs antiklassicistiske idéer om poesi, geni og inspiration med Shakespeare som den højeste norm i alderdomsskriftet *Conjectures on Original Composition*, 1759, vandt tidligt indpas i Danmark takket være den årvågne tidsskriftredaktør J.A. Cramer, der udgav *Der nordische Aufseher* 1758-61. Et geni er i samtidens forståelse en kunstner, der sætter sin egen entusiasme og skabende originalitet over efterligningen af klassiske mønstre. Med Youngs ord: "Born *Originals*, how comes it to pass that we die *Copies*?" (*Conjectures* _, A Scholar Press Facsimile, 1966, s. 42)

I anskuelig modsætning til den engelsk-tyske præromantik kan man fremhæve Det norske Selskab, hvis ærestegn var en guldring med den klassicistiske devise *Vos exemplaria Graeca* (efter grækernes mønster). Jens Baggesens position i dette tidehvert er mere tvetydig. Langt senere, i forordet til andenudgaven af *Labyrinten*, 1807, omtalte han romantikken (som dengang ikke var en nagelfast periodebetegnelse) som "det aandelige Jordskiælv, hvori det nittende Aarhundrede løsrev sig fra det attende" (*Digtvandring*, s. XXIV). Baggesens tidligere rapport fra den alt for regelrette by Mannheim ("et afrundet Dambræt") og hans hyldest til den slyngede linje er et anticlassicistisk manifest (*Labyrinten*, s. 259-270).